

אוסף סיפורים שכ"ו

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

החיים והמוות [מתוך 'פרקי מחשבה']

סיפר הגה"צ רבי עזריאל טאובר זצ"ל: פעם נשאתי דברים לפני קהל מאזינים שאינם דתיים, ונושא השיחה היה שיש שתי דרכים במצוות קידוש ה': למות למען ה', והקשה יותר מבחינות רבות - לחיות למענו. כדי להמחיש זאת סיפרתי על אחת הזוועות שנאלצו היהודים לעבור במחנות בימי השואה .

טרבלינקה הייתה, כידוע, אחד ממחנות הריכוז האכזריים ביותר, ובו נטבחו כ-800,000 יהודים תוך פחות משנה . הגרמנים לא הסתפקו רק בהרג הגופני, הם רצו, להנמיך ולהשפיל את היהודים מבחינה רוחנית, עד עפר. אחת משיטותיהם הנלוזות להשגת מטרה זו, הייתה, תליית הפרוכת של ארון הקודש בפתח תאי הגזים... הם רצו כי בשעה שיכנסו היהודים לתאי הגזים יראו את הכיתוב 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו' וברגעי חייהם האחרונים יגיעו לידי ניאוף וחירוף, רח"ל . אמנם, לאמיתו של דבר, גרם הדבר להשפעה הפוכה , הרעיון השטני השיג תועלת רוחנית עצומה, כי כאשר היהודים - ואף המתבוללים ביותר, ראו לנגד עיניהם את הפרוכת עם הכיתוב 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו , התעוררו רבים מהם מבחינה רוחנית, עד כדי כך שהם נכנסו לתאי הגזים בשירה ובריקודים! הם האמינו בפירושו הפשוט של הפסוק, והכירו בכך שהם אכן - נכנסים בשער המוביל אל ה'. זוהי אם כן דוגמא מופלאה ונשגבה של קידוש ה' באמצעות המוות . אך ישנה דרך נוספת לקדש את שמו - כך אמרתי לקהל המאזינים - אשר מבחינות רבות היא קשה הרבה יותר : קידוש ה' בחיים. ולדוגמה, אותו קידוש השם מופלא, שהראו אלו ששרדו ושיקמו את חייהם. הם השרידים שעלו מן השריפה הגדולה, וראו בעיניהם את החורבן הנורא, ובכל זאת ניגשו בתעצומות נפש לשיקום חייהם - עד כי היו מוכנים לבנות בית כנסת חדש ולתלות בו פרוכת שעליה רקומות המילים 'זה השער לה' צדיקים יבואו בו'. קידוש ה' שכזה הוא, אולי, גדול יותר. היה זה אך אחד מן הסיפורים שסיפרתי באותה הרצאה, כדי להמחיש נקודה זו .

כאשר סיימתי את דברי, נגשה אלי אישה בעלת תשובה ואמרה לי: "רציתי שתדע שאבי שהוא חילוני, היה כאן הערב". הבנתי כי יש לו שייכות עם הדברים שדברתי . שאלתי אותה: "מדוע לא תציעי לו לגשת אלי?". היא נעלמה בתוך הקהל ועד מהרה שבה, ועמה צעד גם אביה. ראשו היה מורכן. לאחר רגע ארוך של דומיה, הוא אמר לי בקול נשבר: "כבוד הרב, אני הייתי בטרבלינקה וראיתי במו עיני את הפרוכת שעליה דיברת הערב...". הוא הפסיק למשך כמה דקות, ואז, כשקולו עדיין חנוק מהתרגשות הוא הוסיף ואמר: "חיי ניצלו בנס. וזו בדיוק הסיבה שגרמה לי לכעוס כל כך. כעסתי על ה', מפני שהוא הציל אותי... שאלתי את עצמי מיליון פעם - 'מדוע נשארתי בחיים, מדוע היה עלי לעבור שבעת מדורי גיהנום, ואחר כך לחיות עם כל זה? מדוע ה' לא נתן לי למות יחד עם משפחתי ועם ידידי? האם לא עברתי מספיק עינויים? האם עלי להמשיך ולהתענות בחיי- מוות?...' זהו הכאב אתו אני ממשיך לחיות. זוהי הסיבה שבגללה הייתי לאנטי-דתי . במשך כל השנים הללו לא מצאתי תשובה לשאלה 'מדוע נשארתי בחיים? מדוע אירעו לי כל הניסים

האלו אשר הביאו להישרדותי, האם היה זה רק כדי להכאיב לי. "שאלתי אותו: "האם מצאת הערב מענה לשאלתך"? הוא הנהן בראשו. גרונו נחנק מדמעות, על כן המשכתי אני במקומו: 'אף כי חשבת שתוכל להילחם בה' על ידי הקמת משפחה חילונית, בכל זאת מצאה בתך את דרכה חזרה. היא-היא זו הטווה בעצם אורח חייה פרוכת חדשה ורוקמת עליה בחוטי זהב את המילים: "זה השער לה' צדיקים יבואו בו." האב לא הצליח לעצור את דמעותיו ופרץ בבכי נרגש! לבסוף הוא וכל משפחתו חזרו בתשובה. 'ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך...!'

המנעול (פניני עין חמד, גיליון 812)

לעיתים אנו עלולים לשכוח, כי בורא עולם הוא שקובע כל מה שייגזר עלינו כולל לגבי הפרנסה, הרפואה, ההצלחה וכיו"ב. להלן סיפור שהגיע למערכת על ידי אחד מקוראני אותו סיפר בעל המעשה מר ל. י. מפתח תקווה, ויש בו כדי ללמדנו עד כמה עלינו להיזהר מהקנאה בזולת, וכן אין אנו יודעים, מה הן התוצאות ההרסניות בגין קנאה זו:

אני בעל חנות ספרים בשכונה הסמוכה למקום מגורי כבר שנים רבות. בסמיכות לחנותי נפתחו שתי חנויות מכולת בהפרש של שבוע בין פתיחת חנות אחת לחברתה. מטבע הדברים הסמיכות הגדולה של שתי החנויות הובילה לתחרות גדולה מאוד בין שני בעלי המכולות, כאשר כל אחד מנסה למשוך את הצרכנים אליו. הצרכנים נהנו מהתחרות, שכן כל בעל מכולת ניסה להוזיל את המחירים ככול האפשר. בין שני בעלי החנויות התפתחה מריבה קשה ביותר. בדרך כלל, במקרים כאלו קשה מאוד לשפוט עם מי הצדק. אבל כאן היה ניכר לכולם, שהצדק עם שלום (שם בדוי), מכיוון שהוא פתח ראשון את החנות, והוא בעל מידות טובות ולב רך, ומעולם לא השמיץ את יואב (שם בדוי) בעל המכולת השנייה. לעומת זאת יואב דאג להשמיץ את שלום בכל דרך אפשרית. היה תולה מודעות בתוך חנותו על שלום, וכל מי שנכנס לחנותו של יואב, נתקל בדברי גנאי וזלזול על שלום ועל המוצרים שבחנותו.

בפעם האחרונה שהייתי בחנותו של יואב, יצא לי לראות מודעה, בה הוא כתב: 'מי שרוצה לקנות בזול לחם יבש, שצריך להרטיב אותו, כדי שהציפורים יסכימו להכניסו לפיהם - יפנה לחנות הסמוכה של שלום, שמביא סחורה מימי 'ישראל סבא'...' כשראיתי את הכתוב, ברחתי מחנותו ולא נכנסתי לשם שוב לעולם. המריבה התחרותית הלכה וגדלה, כאשר יואב מלבה את האש, ושולח את בניו הקטנים להציק לשלום ולהטיל דופי על סחורתו, ואף להזיק למוצריו העומדים בחוץ.

לילה אחד, יואב הגדיל לעשות. הוא הגיע לחנות של שלום באישון ליל, ושם דבק במנעולים של דלתות המכולת של שלום (אני יודע זאת מכיוון שיש לי מצלמות מחוץ

לחנות הספרים שלי הסמוכה לחנות המכולת של שלום. בבוקר, שלום הגיע לחנותו לאחר תפילת שחרית. כשראה את מה שאירע - ליבו נשבר ביותר. גם במצב הנוכחי היה קשה לו מעצם המריבה ומרוח המחלוקת הנושבת בכל השכונה, שיואב מעורר וגורם על לא עוול בכפיו. כעת כשראה את אשר עולל לו יואב, צעד כמה פסיעות לאחוריו ופרץ בבכי. בשעת בוקר מוקדמת זו, עדיין לא היו אנשים רבים ברחוב, אבל אני הייתי כבר בחנותי. ניגשתי לשלום בלב כואב, והצעתי לו מים. שלום הודה לי, אך העדיף שלא לשתות, ואמר: "אני מצפה לישועת ה' שיעשה את הצדק, ואם רצונו יתברך ממני, שאסגר את החנות - אני מוכן לעשות זאת, העיקר שאדע מה עלי לעשות".

הכנסתי אותו לחנותי, וסיפרתי לו, שיש לי קשר הדוק עם גבאי נאמן של אחד מגדולי הדור. הצעתי לו, שנעביר דרכו את השאלה לאותו גדול בתורה, והוא הסכים בשמחה. בדרך כלל, כאשר אני מתקשר אליו, הגבאי מיד עונה לי. אם הוא עסוק, הוא חוזר אלי לאחר דקות ספורות. אך לא כן היה הפעם. הוא לא ענה לי, אף על פי שברור היה לי, שהוא כעת לאחר תפילה, ועוד לא התחיל ללמוד. עברו כעשרים דקות, והוא עדיין לא חזר אלי. התקשרתי שוב והוא לא ענה. כך חלפה לה שעה וחצי, שבה התקשרתי כמה פעמים, ולפליאתי המרובה הוא לא ענה. עד מהרה התברר לי, כי יד מכוונת משמיים עושה זאת ...

יצאתי מהחנות לכמה רגעים והבחנתי בדבר מפליא: יואב עדיין לא פתח את חנותו, אף על פי שדרכו הייתה לפתוח כחצי שעה לאחר ששלום פתח את חנותו שלו, מפני שהוא מתגורר באזור רחוק יותר. באותו יום חלפה יותר משעה - ויואב לא הגיע. נכנסתי לבעל חנות אחרת הסמוכה אל חנותי, ושאלתי אותו: "האם ידוע לך מה אירע עם יואב, ומדוע הוא לא הגיע היום." "הוא ענה בתמיהה: "האם לא שמעת?! בדרכו לחנות פגעה ברכבו משאית כבדה של חומרי בניה וריסקה את רכבו! כולם מדברים על כך. כעת חייו מוטלים בסכנה." לשמע דברים אלו נבהלתי מאוד, שכן רגעים ספורים לפני התאונה. הוא גרם דמעות לאיש כשר שביקש מה' לעשות את הצדק, ושברון לב ודבריו התקבלו מיד בשמיים.

לאחר כמה שעות נתלו ברחובות מודעות אבל, כאשר אחת מהן נתלתה על פתח חנותו של יואב "הנה", חשבתי לעצמי בכאב, "רק בלילה שם דבק לשלום במנעולים ונעל לו את החנות, ובבוקר נעלו משמיים את חנותו..." שלום תיקן את המנעול, וחנותו שגשגה והצליחה, אך חנותו של יואב נסגרה לצמיתות. פחד פחדים! שנזכה להסיר מעלינו את הקנאה וניזהר בכבוד הזולת, שכן הכול מאיתו יתברך!

מסופר, שלפני עשרות שנים היה יהודי בארה"ב שחיפש עבודה. יום אחד הציעו לו לבוא לרעיון עבודה אצל בעל מפעל מסויים, והלה היה חושק מאוד להיכנס למפעל הזה לעבוד, כי שילמו שם מאוד יפה להעובדים, ולכן עשה כל טצדקי להתקבל להעבודה, ושמח מאוד ששיגרו אליו הזמנה לבוא לרעיון עבודה. דא עקא, הרעיון התקיים בימי הספירה בהם אסור להתגלח, והלה גידל את שערות ראשו ואת שערות זקנו כפי שההלכה דורשת, וכל חבריו אמרו לו שלא יפה לבוא לרעיון עבודה כשמגודלים שער ומגדלים זקן, ולכן מחמת כורח המצב של פרנסה, אין לך ברירה ואתה חייב לגלח את השערות ואת שערות זקנך.

הלה התלבט מה לעשות, כשמצד אחד עומדת ההלכה שאין להסתפר בימים אלה, ומאיך רצונו להתקבל לעבודה מאוד חזק הוא, בלית ברירה נכנע ללחצים של חבריו, וגילח את שערותיו כדי להתקבל לעבודה. כשנכנס לחדר המנהל, שאל אותו המנהל הגוי אם הוא יהודי, ענה ואמר "כן", שאל אותו המנהל, "יודע אני מכמה חברים שלי יהודים שאינם מגלחים בימים האלו את זקנם ואת שערותיהם, כי אלו הם ימי הספירה, כיצד יתכן שאתה כיהודי מיפר את ההלכה ואתה כן מסתפר?", היהודי נבהל מאוד מהשאלה הזאת, והתחיל לגמגם ולהשיב בהתנצלות "כי חשב שלא ירצו לקבל אותי אם הוא יבוא מגודל שערות וכו'", אך המנהל הגוי לא שת לבו לדבריו, ואמר לו בחומרא "שמע, במפעל שלנו מייצרים דברים מסויימים שהם מורכבים מחומרים שאיננו רוצים שכולם ידעו על כך, כדי שלא ישיגו את גבולנו ויתחילו לייצר את מה שאנו מייצרים, ולכן אנו שומרים מאוד חזק על סודות הייצור, ואין אנו מקבלים לעבודה רק אנשים נאמנים מאוד שיודעים לשמור את סוד הייצור בקרבם ולא יגלו לאחרים, כשביררתי עליך היה לי רושם שאכן אתה נאמן ומסור מאוד ובעל סוד ואפשר לסמוך עליך, כעת הנני רואה – אומר בעל המפעל הגוי – שכשאתה רואים, אתה עושה מה שנוח לך, אף שההלכה אינה מתרת להסתפר בימים אלו, אתה עושה דברים שמנוגדים לההלכה, והכל בעבור בצע כסף – כדי להתקבל לעבודה במפעל – רואה אני איפוא שאינך מסור ונאמן כמו שאמרו לי עליך, ולכן אין ברצוני לקבל אותך לעבודה, כי חוששני בך שבעבור בצע כסף תגלה את כל הסודות של המפעל שלנו, וכלך לך לדרכך!

הלה הלך לדרכו בבושת פנים, כאשר הוא למד היטב היטב על בשרו, שמהזירות לשמור על ההלכה בכל זמן ומצב, לא די שלא מפסידים, אלא רק מרוויחים, ואדרבה, מכך שלא שמר על ההלכה, הפסיד מזה מאוד מאוד ואיבד את נאמנותו גם בעיני הגוי...

השמיכה

שאלו יהודי מבוגר שהיה עשיר גדול, מה הזמן הכי יקר שהיה לו בחיים? הוא עצם את העיניים וסיפר: "אתם יודעים שאני ניצל שואה. באחד המחנות, הממונה שעמד בכניסה לצריף היה סופר שישה אנשים, ורק לשישי הוא נתן שמיכה. באחת הפעמים אני הייתי השישי, עליתי לדרגש והתכסיתי בשמיכה. היה קור כלבים, אבל לי היה קצת חם. בלב התחילה מלחמה עצומה: להתחלק בשמיכה או לא? אחרי דיון ארוך, ניצחה הנפש הא-לוקית. פרשתי את השמיכה על כל החמישה עד כמה שיכולתי - ופתאום נהיה לי חם בלב. אני אומר לכם, הרגע הזה הוא השיא של כל החיים שלי. הרגשתי בבירור שיש משהו יותר מהקיום שלי, וזה נתן ערך לחיים." הקדוש ברוך הוא נותן לכל אחד שמיכה. לאחד

יש שמירה של כסף, לאחד יש שמירה של שכל, לאחד רגישות. השאלה היא האם לוקחים את השמירה הזו בשביל הקיום האישי או שיודעים להתחלק אתה. בידינו להפוך את הקיום לחיים. הבחירה היא שלנו!

ואז כבו האורות (חני בנימינסון)

רומא, איטליה, 28 בספטמבר 2003, 3:15 לפנות בוקר

בני הפעוט מתעורר ובוכה, הוא מצונן מאוד ומרגיש לא טוב. בעודי מחזיקה אותו ומנסה להרגיעו מתחיל לרדת גשם. כמה דקות לאחר מכן כבים האורות. לא, זה לא קצר חשמלי; האורות כבו ככל הנראה בגלל הגשם (זה קורה מדי פעם), כי פנסי הרחוב כבויים וגם מן הבניינים הסמוכים לא מגיע כל אור. תהא הסיבה אשר תהא, חשכה כבדה שוררת בכל, אני בקושי יכולה לראות משהו, אני מחזיקה את בני בזרועותיי אך לא יכולה לראות אותו. אני מתחילה להבין מה חשו המצרים בזמן מכת החושך.

בגלל החשכה, בני קורא "או, או" (אור, אור!) ובעלי מעז לפלס דרכו בחושך למטבח שם הוא מוצא נר ומדליק אותו באש שהשארנו בכיריים כדי שנוכל לבשל במהלך החג. כאשר בעלי מביא את הנר לחדרנו, כל החדר מוצף באור והפסוק "ויהי אור" מקבל משמעות חדשה.

בני נרגע ולבסוף נרדם. כשאני מערסלת אותו בזרועותיי, אני מביטה בנר ובאור שהוא מפיץ ומבחינה בהילה שלו וכיצד הלהבה הרוטטת הזו יכולה לייצר אור כה רב. לפני רגעים ספורים בלבד שררו בלבנו חשש ופחד, אך כעת הנר הביא שלום ושלווה. אני נזכרת באמרתם של חז"ל: "מעט אור דוחה הרבה מן החושך". אילו רק כל אחד מאתנו היה מייצר קצת אור על ידי עשיית מעשה טוב, כל מעשה טוב שהוא, יכולנו להפיג הרבה מן החושך העוטף את עולמנו.

המחשבה האחרונה שלי לפני שאני נסחפת חזרה לעולם השינה היא שאני מאושרת שהאורות כבו בראש השנה. זה נותן לי את ההרגשה של שיבה לבראשית, ואני חושבת שכל כך מתאים שזה קרה דווקא ביום הזה.

9:30 בבוקר

האורות עדיין לא נדלקו ואני מתחילה לדאוג לערמות הגפילטע פיש שהכנתי באהבה ואחסנתי בתא ההקפאה עבור החגים. איש הביטחון מגיע כדי לשמור על בית הכנסת הנמצא בתוך ביתנו ואומר לנו שהפסקת החשמל היא בכל רחבי איטליה. אני מופתעת והמומה, אבל איכשהו החדשות האלה לא מפריעות לי כל כך. אני חשה כאילו אני על כוכב לכת אחר, בממד אחר. בפעם הראשונה מזה זמן רב אני באמת מרגישה את ראש השנה. בלי כל טכנולוגיה, רק עם אורו הטבעי של א-לוקים שבו הוא מאיר את יומנו המואר והמעונן – כך אני מרגישה יותר מחוברת לא-לוקים משחשתי אי פעם.

אני דואגת שאנשים יחששו ממעשי טרור ולא יגיעו לבית הכנסת. תודה לא-ל, חששותיי מתבדים. בשעה 11:30 המקום הומה אדם. למעלה מ-50 גברים, נשים וילדים מכל גווי הקשת הגיעו כדי להתפלל בראש השנה בקהילה הצעירה שלנו. למרבה הפלא איש לא מדבר על הפסקת החשמל. איש לא מדבר בכלל. כולם ממוקדים בעבודת היום. אני חשה שכולם מרגישים כמוני – כאילו הם נמצאים על מישור אחר, המרוחק מענייני חולין ויומיום.

11:55

כשאנו מתכוננים לתקוע בשופר, האורות שבים ונדלקים.

התקיעה בשופר מסמלת, בין השאר, כי אנו מכתירים את הא-ל כמלך עלינו. בראש השנה א-לוקים בוחר לברוא מחדש את העולם ומעניק לו כוחות חיים מחודשים. בזמן, אנו בני האדם מציינים על ידי התקיעה בשופר שאנו מכירים בריבונותו של אלוקים ומקבלים אותה.

כאשר האורות שבו ונדלקו, מחשבותיי נדדו. כמה מפליא שהפסקת החשמל לא התרחשה בדיוק לפני חודש, בתקופת השרב הגדול שובר השיאים ששרר באיטליה. אילו הייתה מתרחשת אז, היה מתרחש נזק אדיר לבני אדם, לבעלי חיים, למזון... אבל א-לוקים שלח לנו את הפסקת החשמל בראש השנה, ביום ראשון גשום וקריר, כאשר רוב החנויות סגורות, ובכך הוגבל הנזק באופן דרמטי ורק שימש לנו תזכורת לדברים החשובים באמת.

בתפילות ראש השנה אנו שוטחים את תחינתנו בפני הא-לוקים לבריאות, לעושר ולאוסר על מנת שנהיה מסוגלים לשרתו ביתר שאת. ומה אנו מעניקים לו? ראש השנה הזה לימד אותי שהמתנה הגדולה ביותר שאנו יכולים לתת לו – ולעצמנו – היא מעשה הקטן אחד. טיפת אור קטנה שמתגברת על חושך גדול.

ואמר הדור האחרון... אשר יבוא מארץ רחוקה" (אוצרות התורה).

מעשה נפלא סיפר רבי שמואל טרוביץ זצ"ל, רב העיר "ראשון לציון" (הובא ב"מעדני שמואל"): ר' לייב, יהודי קשיש בן למעלה מ 70, ניגש אליי וסיפר לי את הסיפור הבא:

גדלתי ברוסיה, מנותק מחיי תורה ומצוות, ובחסידי ה' חזרתי בתשובה. אך דבר אחד העיק עלי שנים רבות: ברוסיה של אותם ימים (לפני כ- 70 שנה), כשהפרנסה הייתה בקושי והמיסים הוטלו ללא רחם, אחי ואני, יחד עם חברים נוספים, הקמנו אגודה שהייתה פטורה ממיסים, ועסקנו בממכר עורות בעסק "שחור". אחי, כראש האגודה, פיטר את אחד העובדים שלא עמד במשימות שלנו. הלה החליט לנקום בנו, והלשין לנ.ק.ו.ד.. אחי, כנקמה על מעשהו זה, כתב מכתב הלשנה לנ.ק.ו.ד. בו דיווח כי הנ"ל עבר בעבר עבירה כלכלית. את המכתב שלחתי אני בדואר. כתוצאה ממכתב זה, הנ"ל נעצר באופן מידי ונענש באופן

חמור במיוחד - הוטל עליו לשלם סכום כסף גבוה מאד. כשחזרתי בתשובה, נזכרתי במעשה חמור זה, בו שימשתי כשליח, שעפ"י ההלכה הרי נחשב אני ל"מוסר" (מלשין), ועתה, בהגיעי לגיל זקנה ושיבה וקיצו קרב, נשארתי שקוע בחטא זה, שאין תשובה מועלת עד שישב את הגזלה, ומה בידי לעשות??' הקשיש פרץ בבכי מר, והתחנן: רבי, עזור לי לצאת מהסבך הזה, הדבר בנפשי!

שאלתי אותו: 'האם ידוע לך אם אותו יהודי חי? האם יש לו יורשים?' והקשיש השיב: 'לפי השמועות הוא נפטר מזמן, אך לפני עשר שנים ראיתי את בנו. יותר מזה איני יודע'. 'איך אני יכול לעזור לך?' שאלתי אותו, והוא בכה מאוד, ואמר: 'רבי, אתה המרא דאתרא, וכפי שידוע, מה שהמרא דאתרא פוסק - כך מתקבל בשמים. כל מה שתטיל עלי - אעשה, ובלבד שאקבל ממך פסק בכתב שיצאתי ידי חובתי, והנני זכאי, ופטור מכל, ועם פסק דין זה אבוא לבי"ד של מעלה'. הדברים הדהימו אותי, אמרתי לו שעליי לחשוב ולהתייעץ עם ת"ח. כולם טענו כי קשה לזכותו לגמרי ולפטרו מכל וכל. החלטתי לצרף את רבני העיר, שנשב כבי"ד, ונחליט בס"ד מה ניתן לעשות. הזמנתי אותו ליום רביעי, עשרה ימים לאחר מכן. ככל שהתקרב אותו יום, חשתי מועקה קשה, צפיתי כי לא ימצא פתרון מעשי.

ביום שלישי, בשעת בוקר מוקדמת, דפק ר' לייב על דלת ביתי דפיקות רמות. הוא נכנס לביתי כשכולו נרגש ונסער, ובישר לי בצהלה: 'ב"ה הבעיה נפתרה!!' הוא סיפר כי בימים האחרונים חלה, והלך לרופא. מאחר שהקדים להגיע לתור שנקבע לו, ישב בחוץ והמתין בתחנת האוטובוס ליד קופת החולים. 'בתחנת האוטובוס ישב יהודי מבוגר, שניכר היה עליו שעלה מחבר העמים. השיחה בינינו התגלגלה, והתברר כי הוא מאותה עיירה בה התגורר היהודי אותו אני מחפש כל כך. לשאלתי אם הוא מכירו, והוא השיב: 'בוודאי, הוא היה חמי, ואני חתנו!' חזרתי ושאלתי אותו: 'היכן אתה גר?' - כאן בראשל"צ, בשיכון הרוסים', השיב לי. ר' לייב נדהם, וסיפר לו את אשר ארע. והלה הזמינו לביתו. כשהגיע לביתו וסיפר את הסיפור, קמה אשתו ואמרה כי היא זוכרת היטב את המאורע בו אנשי הנ.ק.ו.ד פשטו לפתע על הבית. היא אף זכרה את גובה הסכום שנלקח מהם. 'זיכו אותי משמים באופן פלאי למצוא את המשפחה שכה חיפשתי' סיפר הזקן. אמרתי לו: 'עתה צריך לברר מיהם יוצאי חלציו, שלהם משפט הירושה'. התברר שישנם כי ברוסיה מתגוררים שלושה נכדים של אותו אדם, שהם היורשים עפ"י דין תורה. ואז נזכר הקשיש, כי כאשר עזב את רוסיה, הייתה לו תכנית חסכון בבנק, שהכילה סכום זהה לסכום הנזק שנגרם ע"י ההלשנה. את הכסף לא ניתן היה להוציא לארץ, אך הייתה אפשרות להעבירו מהבנק לתושבי רוסיה. אמרתי לקשיש כי את סכום הכסף הנשאר בבנק יעביר לשלושת היורשים. והם יאשרו שקיבלוהו בקבלה כתובה, וכך עשה. כעבור זמן מה הגיעו 3 קבלות, שיחד היוו תשלום על החוב. משהגיעו הקבלות, בא אלי ר' לייב כשכולו קורן מאושר, וביקש: המתחיל במצווה אומרים לו גמור, כאשר יגיע זמני ללכת מהעולם תניח בקברי קבלות הללו, וזה ישמש לי מסמך לבי"ד של מעלה. וכך היה. לאחר זמן קצר הופיע היהודי בחלומי כשהוא שמח, ואמר: בשמים זיכוני ויצאתי נקי וטהור!

לכי מכאן! לכי מכאן'... (ישראל לביא)

מתוך דברי חיזוק שמסר הגר"י זילברשטיין שליט"א לקראת הימים הנוראים, מספר בעל המעשה:

אני אוהב ללמוד בקול ובריכוז, כך נהגתי גם בישיבה, וכך גם נהגתי לאחר נישואי, שהייתי לומד בלילה בבית, למדתי בסלון הבית בקול. והנה כמה שבועות לאחר נישואי הבחנתי ברעייתי שאין פניה אלי כתמול שלשום. הרגשתי שיש בלבה איזו שהיא תרעומת עלי. התפלאתי מאוד, שכן חיינו עד אז במלא האחוה והרעות כפי שראוי להיות בכל בית של תורה. כמובן, כפי שלימדונו, לא התעלמתי ולא המתנתי, אלא מיד ניגשתי ושאלתי אותה מה קרה? והאם הבחנתי נכונה? ואכן היא תינתה בפני את אשר בליבה וכך התלוננה:

"באחד הלילות נכנסתי לסלון כדי לקחת דבר-מה. ישבת ולמדת כדרכך והשתדלתי לא להפריע, אך אתה הרגשת צורך משום מה להעיר לי בנימה פוגעת: 'לכי מכאן! לכי מכאן!' וחזרת שוב ושוב על הבקשה הבוטה הזו. אם כניסתי לחדר הפריעה לך, היה עליך להעיר בצורה עדינה יותר שזה מפריע לך, ולא לפקוד עלי בכזו בוטות שעלי ללכת". נדהמתי למשמע אוזני. מעולם לא על דעתי לדבר כך, ובוודאי שלא לאשתי הטובה והמסורה, לא ידעתי את נפשי, ולא הבנתי איך שמעה מפי כדבר הזה. אימצתי את זיכרוני, אך לשווא. ניסיתי לחקור ולברר אצלה באיזה יום זה קרה, הייתכן שמרוב ריכוז בלימודי לא שמתי לב ונכשלתי בדיבורי?!

לאחר ששחזרתי את כל סדרי לימודי בלילות האחרונים בדקדוק רב, האיר ה' את עיני ונפתרה התעלומה: הורגלתי מנעורי ללמוד בקול ולהוציא מהפה כל מילה שאני לומד, ובאותו ערב שאירע המעשה, אחזתי בלימודי במסכת שבת בדף ו ע"א – מי שיש לו ב' בתים בשני צידי רשות הרבים, עושה לחי מכאן ולחי מכאן. ובדיוק אז נכנסה אשתי ואפילו לא הרגשתי, חזרתי בקול חזק: "לחי מכאן ולחי מכאן"... והיא שמעה ברור את המלים האלו, והייתה בטוחה שאני תובע ממנה שוב ושוב "לכי מכאן! לכי מכאן"! ויצאה מהחדר פגועה.

לאחר שהראיתי לה את הגמרא בפנים, והסברתי לה שלא אמרתי 'לכי', אלא 'לחי', והכוונה לדין בדיני עירובין, שעושים עמוד בסוף הרחוב, וזה נקרא "לחי", והיא תקנה לשבת כדי לזכור שלא לטלטל בשבת – נרגעה. האישה לא הייתה יכולה לדמיין בחלומה את האמת, ולא יכלה לראות שום צד זכות, אבל הייתה צריכה לגשת לבעלה לאחר הלימוד ולשאול אותו: זה הפריע לך? וכך לא הייתה נוצרת טינה בליבה, וכך צריך כל אדם לעשות – או לדון לכף זכות, או לגשת אל האדם ולדבר עמו.